



# ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

---

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1898.

VI. tečaj.

---

## Prvo sv. obhajilo.

### 8. Priprava na duši.

**O**zri se, moj otrok, v ono sveto mesto, kjer ima Jezus Kristus svoj prestol. Sv. apostol in evangelist Janez nam je je popisal v sv. pismu. Tam ni nič nečistega, nič omadeževanega, ničesar, kar bi ne bilo očiščeno v sedmerem ognju. Vse je iz dragocenih kamenov, smaragdov, rubinov in topazov; tudi polno biserov je ondi. Po cesti z zlatom obloženi se pomika množica nebeščanov v svetlih oblačilih. To je spremstvo nebeškega Kralja; odlikuje se od vseh drugih nebeščanov po neomadeževani čistosti. Zato so te čiste duše vedno poleg nebeškega Jagnjeta in pojó pesem, katere noben drug ne more peti.

V svoji neizmerni ljubezni do nas si je izbral Jezus Kristus tudi naše oltarje za svoj prestol. Tukaj prebiva in nas vabi, da se mu približamo, ter se nam

daje v sv. zakramentu v živež in hrano. Kako čisto more biti naše srcé! Gorjé onemu, ki bi se predrznil odpreti nečiste ustnice, da bi zavžil presv. Rešnje Telo in bi je sprejel v srce, kjer je gnjiloba greha. Zato se pripravi, ljubi otrok, za sv. obhajilo s čisto vestjo!

1. Prizadeval si se že do sedaj, da očistiš svojo vest. Bojeval si se zoper poglavitno napako in pobožno opravljal svete spovedi. Preden pa prejmeš Jezusa, storil boš gotovo tudi to, kar nam še svetuje katekizem: opravil boš dolgo spoved. Iz nauka o sv. pokori veš, da je dolga spoved ona, pri kateri se ponové vse ali nekatere prejšnih spoved. Taka dolga spoved je neobhodno potrebna, če so bile prejšnje spovedi neveljavne, n. pr. če je bil spovedanec tako zanikaren pri izpraševanju vesti, da je pozabil smrtne grehe, ali se ni kesal, ni imel trdnega sklepa poboljšati se, ali je celo iz strahu ali napačne sramožljivosti zamolčal kak smrtni greh. Dobro pa je opraviti dolgo spoved, pravi katekizem, tedaj, ko se pripravljamo za prvo sv. obhajilo, tudi če so bile vse dosedanje spovedi prav opravljene. Spovedanec bo potem občutil toliko večji stud nad grehi in bo imel toliko trdnejšo voljo poboljšati se.

Zlasti si prizadevaj, ljubi otrok, za srčno kesanje. **Sv. Alojzij** je v svoji mladosti vzel vojakom malo smodnika. Tudi je ponavljal neke grešne besede, ki jih je slišal od vojakov. To sta bili njegovi jedini pregrehi. In vendar je pri prvi spovedi od žalosti radi grehov omedlel in so ga spovednik morali tolažiti. S takim kesanjem si je čisto izbrisal svoje pregreške.

Pri dolgi spovedi bodi zlasti odkritosrčen. Nikar se ne daj zapeljati hudobnemu duhu, da bi olupševal grehe ali da ne bi hotel pri večjih grehih povedati števila, kolikokrat si storil tak greh. — Obžaluj svoje grehe in napake ter se jih odkritosrčno spovej. Potem bode predragocena Jezusova kri očistila tvojo dušo.

Iz mladostnih let neke **svetnice** nam je to-le znano. Kot mala deklica je klečala pred spovednico. Kar skoraj glasno reče: „O moj Jezus, še meni! O moj Jezus, še meni!“ Spovednik so jo pozneje vprašali, zakaj je to govorila. „Mej tem, ko ste dajali sveto odvezo“, pravi deklica, „je padala kakor rudečkasta rosa in

neizrekljivo lepe naredila duše, ki so bile pri spovedi. Zato sem zaklicala: „O moj Jezus, še meni!“

2. Po dobri spovedi bode tudi tvoja duša tako čista, kakor jih je videla ta deklica očiščene po sveti krvi Jezusovi. Potem se pa moraš tudi potruditi, da boš svoje srce olepšal z lepimi čednostimi, zlasti se moraš potruditi, da boš v resnici pobožnega srca. Duhovnikom je zapovedano, da smejo položiti pri sveti maši sveto Rešnje Telo le na čiste, platnene prtice in sv. Rešnjo kri smejo posvetiti le v zlatem ali pozlačenem kelihu. Tabernakelj, v katerem prebiva Jezus Kristus, mora biti kolikor mogoče iz dragocene tvarine in lepo izdelan. Natanko je ukazano, kako mora biti pripravljen oltar in katera oblačila mora imeti mašnik. Ali Jezus Kristus samo to zahteva, da bi se njemu, pričujočemu v sveti hostiji, izkazovala največja čast? Ali ne bo on veliko bolj zahteval, da je srce otrokovo ozaljšano z lepimi čednostimi, ker postane kmalu živ tabernakelj Jezusov?

Ljubi otrok, bliža se ti dan prvega sv. obhajila. Ali imaš že odičeno svoje srce z mnogimi čednostimi, s pokorščino, resničnostjo, pobožnostjo, pridnostjo in potrpežljivostjo? Poslušaj, koliko čednostij je imela mala **Rozika**, katere življenje nam je popisala njena sestra Terezija. Rozika je bila rojena l. 1860. na Slivnici pri Mariboru. V mladosti je posebno rada molila, najraje pri materi. Ko je začela hoditi v šolo, navadila se je lepih pesmij. Večkrat je natrgala lepih, pisanih rožic in zelenih vejic; iz njih je naredila oltarček na vrtu, pokleknila, roke povzdignila in prepevala. Druge deklice so jo skrivaj opazovale. Ko so jo vprašale, kaj dela, odgovorila je: „Oltar imam in cerkev, saj v cerkvi tudi tako delajo, molijo in pojejo“. Ker je bila Bogu ljuba, zato jo je poskušal v ognjeni peči hudega trpljenja. Močno je zbolela. V bolezni je vse voljno trpela, le v cerkev je želela iti in pa v šolo. „Oh, ko bi vendar v šolo smela iti“, tako je zdihovala, „kako je tam veselo! — Druge se učijo, jaz pa bom zaostala.“ Večkrat je k sebi poklicala svoje tovarišice, da so ji pokazale, kaj se učijo. V bolezni se je spominjala Jezusovega trpljenja. Pogumno je govorila, da rada na

zemlji vse pretrpi, saj vé, da bo za to prejela oni venec v večnosti, ki je pripravljen njim, ki do konca stanovitno nosijo svoj križ. Večkrat je rekla: „Naj bo v božjem imenu! Čeprav tukaj trpim, se bom pa tam veselila, kjer Jezus s svojimi ovčicami prebiva in kraljuje.“ Misel na Jezusa jo je tolažila. Srčno ga je hrepenela prejeti v svetem zakramentu. Ker se bolezen ni zboljšala, zato so ji prinesli na dom ljubega Zveličarja.

Ko so se bližali z Jezusom, samega veselja ni vedela, kaj bi začela. Naprosila je okolu stoječe deklice, da so ž njo zapele: „Sveti, sveti, sveti . . .!“ — Tako dobrega otroka je hotel Zveličar kmalu pri sebi imeti. In res je umrla Rozika šele dvanajst let stara.

*Al. Stroj.*



## Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

### IV.

#### Nesreča.

„Nesreča nikoli ne počiva“, sem slišal večkrat doma in drugod. V šoli so pa nam še povedali, da nesreča človeka lahko marsikaj nauči pa tudi spametuje. Skusil sem pa tudi sam, da je resničen ta pregovor. Kadar sem imel dedkov nož v rokah in ga nisem odložil precej, ko so me opomnili, naj ne režem, prišel je gotovo moj prstek preblizu rezila, ali pa je rezilo sililo preveč v mojo roko. Nato me je pretreslo po vsem telesu, na prstu zaskelelo in prikazala se je kri. Pa jaz sem si znal že pomagati. Poiskal sem malo košarico, v kateri so imeli stara mama šivanke, škarje in zavitek raznih zaplat, s katerimi sem si obvezal ranjeni ud in ustavil kri. Čez nekaj dnij pa sem zopet rezal, kakor bi se mi ne bilo nič pripetilo. Taka mala nesreča me toraj ni izučila, zato me je obiskala pa večja, katere ne bom nikoli pozabil.